

JÁSZ ATTILA

belső falbontás

AVAGY J. A.-TÖRMELEKEK

(egy)

*A szökést gyakorlom,
a köd lassan ellep,
elálldogálok még
a benzinkút mellett,*

*mintha csak egy angyal
érkezését várnám,
köröz felettem,
füstkarikákat számlál,*

*a mennybejutásom kétes
esélyeit,
amit énem felfog
(elnyel vagy felderít),*

*már nem látszik semmi,
koncentrikus körök,
sorok egymás után,
és dobozos sörök,*

*néhány csikk
(de csitt!),
s ismét el,
előtünök.*

(kettő)

*Lehullott levéltest,
az én,
hever a fák alatt,
a sárban,*

*amit eső vagy kutyahúgy
áztat,
hiába érzi úgy, hogy
nyár van,*

*bizonytalan érzés a
lélek peremén,
ismerős kert a repedt
ablak üvegén*

*át nézve, koronától
gyökérig,
évmilliók alatt ugyan,
de öregszik.*

(három)

*Felismerted,
egy szobát hordozol magadban,
ahogy az éjszakai csendben fülelsz,
felülsz,*

*s hallod,
járkál valaki benned,
egyre beljebb jut,
siet,*

*ijedten látod,
a kis falitükör, a tied
szinte verdes,
csaknem elrepül,*

megérted,
 csak a hétköznapi dolgokon keresztül
 juthatsz közelebb
 e szoba nemlétező

ki(li)ncséhez.

(négy)

A vers, az maga a csoda,
 anyám hajamat simogatja,
 nem támadt fel,
 nem,

sőt, meg se halt,
 és a fejemen
 még jó dús a haj,
 de jaj,

mindez csak versben lehet
 séges, főként, ha egyáltalán
 vagyok annyira tehet
 séges,

hogy elhitesse, a vers
 az tényleg maga a csoda,
 anyám hajamat simogatja,
 noha

nem simogatta soha.

(ps)

Végül,
 megelégtelve
 kristálytisza fájdalmát
 a vonatkerekek keresték meg,

*futva,
zakatolva jöttek el hozzá,
acéltengelyen járultak elébe,
hogy enyhítsék bánatát,*

*végül a szomorú sineken
csak a vég ült hidegen,
a semmi,
árván.*

ÉHSÉG